

34. Beogradski internacionalni filmski festival
www.fest.org.yu

BILTEN #1

Ana Karina, interview - Devojčica sa cipelicama -

Bila sam ovde pre četrdeset godina, snimala sam film „Ratnica“ ("Le Soldatesse" iz 1965. godine), dok se ova zemlja još zvala Jugoslavija. Taj film je bio koprodukcija; bilo je Francuza, Nemaca, Italijana... bili su tu Marija Adorf, Valerija Morikone, Mari Lafore... Reditelj filma je bio italijanski reditelj Valerio Zurlini.

Ispričaću Vam priču, jer taj svoj boravak u ovde po tome pamtim: Bili smo negde nedaleko od Beograda gde ima planina. Mislim da je mesto udaljeno od Beograda 50 ili 80 kilometara. I ja sam se izgubila u šumi; izdvojila sam se iz grupe svi su otišli i mislili da sa otišla „onim“ drugim autobusom. Kada su se vratili u hotel pitali su jedni druge da li je Ana sa vama i kada se ipostavilo da me nema, vratili su se kolima po mene.

Po tom događaju pamtim svoj boravak u Beogradu pre četrdeset godina. Pamtim i da sam bila strašno uplašena i da sam mislila da ću ostati u toj šumi. A bilo je tako hladno!

Satima sam stajala na mestu na kome sam shvatila da sam se izgubila, jer sam mislila da me nikada neće pronaći ako se odatle pomerim.

Na pitanje da li je umorna od priče o godinama koje je provela sa Godarom, Karina kaže:

- Ne, nisam umorna od priča jer je taj period moga života veoma značajan za moju karijeru. To je dar koji sam imala u svojoj mladosti. Godar me je svemu naučio, svemu što o filmu znam. Radila sam i sa mnogim drugim rediteljima, dobrim rediteljima, ali mi je Žan-Lik dao pravu prvu šansu u Francuskoj.

U Danskoj sam, pre nego što sam otišla u Francusku, snimila film. Rođena sam u Danskoj (mada ovih dana nisam sigurna da to smem da kažem, zbog tih nemira povodom karikatura u danskim novinama) i sa četrnaest godina sam igrala u kratkom filmu „Devojčica sa cipelicama“. Taj film je u Kanu nagrađen, to je divan filmić koji je prikazan pre nekoliko godina na jednoj mojoj retrospektivi.

Posle toga sam igrala i male uloge u užasno lošim danskim filmovima, ali sam radila i druge stvari. Rano sam napustila školu i radila sam u velikoj robnoj kući u liftu. Bila sam „lifboy“ u Kopenhagenu, ali mi se taj posao nije dopao jer sam bila u sivoj uniformi i svi su me dodirivali. Posle tri nedelje rada naspustila sam taj posao i počela da učim slikanje kod slikara Nornvrega.

Pravu sam šansu, međutim, dobila kada sam otišla u Francusku; neko mi je ponudio posao modela i mada nisam bila naročito dobar model zaradila sam dosta novca i postala popularna. Bila sam Coca-Cola devojka za Englesku, Pepsi devojka za Nemačku, Palmolivovo lice za Francusku... Ugovore nikada nisam potpisala jer sam bila jako mlada ali sam zaradila novac. Po zakonu je trebalo da imam dvadeset i jednu godinu, a ja sam imala sedamnaest.

Da nisam bila dobro plaćena ne bih ni radila; morala sam nešto da jedem. Nikoga nije bilo da mi pomogne; sa majkom nisam održavala kontakte. Zapravo, iz Danske sam otišla jer se nisam nikako slagala sa svojim očuhom, koji me je tukao.

To je za mene bila sreća, jer mi je učinio uslugu. Da nije bilo tih loših odnosa ja nikada ne bih ni napustila Dansku. To mi je donelo sreću.

Postala sam glumica mada sam oduvek želela da postanem pevačica. Sa dvanaest godina sam, zahvaljući svom prvom očuhu koga sam mnogo volela, upoznala lepote muzike. Svog oca sam samo tri puta u životu videla i bila sam jako vezana za drugog muža moje majke koji je, kako je sam govorio, bio neostvareni operski pevač.

Vodio me je na neka čudna mesta. Sećam se da sam mu jednom prilikom rekla da žene koje sam upoznala izgledaju čudno. A izgledale su čudno jer su, u stvari, bili muškarci! Bila sam dete i nisam znala da ljudi imaju različite sklonosti. Tu sam prvi put zapevala. Znala sam sve američke i francuske pesme, jer mi je očuh kupovao ploče. Zahvaljujući

mojoj ljubavi prema muzici sam i dobila svoju prvu filmsku ulogu. Reditelj filma „ Devojčica sa cipelicama“ me je na ulici primetio i tražio od moje majke dozvolu da igram u njegovom filmu.

Celog života sam igrala i pevala. Gde god bih se našla, nisam obraćala pažnju na okolinu. To je tada bilo veoma simpatično, a danas da se tako ponašam, verovatno bi mi se smejali.

Drago mi je da sam posle toliko godina ponovo u Beogradu. Toliko se toga promenilo i ništa ne prepoznajem. Nadam se da ću ići i na mesta koja ću prepoznati i biću ponosna ako se setim da sam negde već bila. I neću ići u planine, da se ponovo ne izgubim!

Ana Karina, biografija

Ana Karina je rođena u Danskoj gde je i započela karijeru kao pevačica u kabareu, model i glumica u reklamama, a povremeno se pojavljivala i u kratkim filmovima. Kad je imala 17 godina, otišla je u Pariz i dobila nekoliko glumačkih poslova.

Tamo je upoznala Koko Šanel, koja je promenila njeno ime od Hana Karin u Ana Karina. Tamo je bila zapažena od strane Žan-Lil Godara, koji je u to vreme bio samo pisac za Cahiers du Cinema.

Mogućnost da sarađuje sa Godarom, ukazala joj se kada je dobila mogućnost da radi na Mali vojnik. Tokom snimanja filma, Ana i Žan-Lik su se venčali.

Tandemski, njih dvoje su uspešno snimili sedam filmova, među kojima su najuspešniji bili Živeti svoj život, Neobična banda I Alphaville. Po završetku snimanja filma Pierrot Le Fou, Karina i Godar su se razveli, ali 1967. godine ponovo zajedno snimaju još jedan film Made In USA.

Godine 1961, Ana je osvojila nagradu za najbolju glumicu na Filmskom festivalu u Berlinu, za ulogu Anđele u filmu Žena je žena. Zapravo, jedno od njenih najboljih izvođenja je uloga mlade kaluđerice u nevolji u filmu La Religieuse, filmu koji je postao poznat po opisivanju katoličke crkve. Ana je takođe sarađivala i sa legendarnim rediteljem Viskontijem na filmu Stranac.

Godine 1973, Ana Karina je debitovala kao režiser sa filmom Vivre Ensemble, u kome je i sama igrala. Takođe, 1987. godine je napisala i glumila u muzičkoj drami Last Song. U proteklih par godina, Ana je bila viđena u francuskim filmovima Haut, Bas, Fragile i igrala je i pevala tamgo u američkom filmu Istina o Čarlju Džonatana Dema, iz 2002. godine.

Ana se takođe oprobala u pisanju i snimanju muzike. Početkom 60-tih godina dvadesetog veka, radila je sa legendarnim piscem pesama Seržom Gainsboroom, i ta saradnja je rezultirala sjajnom klasičnom pesmom Sous le soleil exactement. Pored svog bavljenja muzikom, a Ana je napisala roman i u više navrata je nastupala na televiziji. Uprkos različitostima, Ana Karina će uvek biti pamćena širom sveta zbog svog rada sa Godarom. Obožavaocima širom sveta, Ana Karina će uvek biti Marianne u crvenoj haljini, Odille koja pleše i Nana koja plače u Jean d'Arc...

Filmografija (izbor):

1960: Le Petit Soldat, A Woman Is a Woman

1962: Cleo From 5 to 7,

1963: My Life to Live

1964: Band of Outsiders, La Ronde

1965: Alphaville, Pierrot le Fou, The Nun

1966: Made in U.S.A

1968: Before Winter Comes

1969: Justine

1972: The Salzburg Connection

1978: Bread and Chocolate, Chaussette Surprise

1983: L'Ami de Vincent 1987: Last Song

1988: The Abyss

1990: Man, Der Ville Vaere Skyldig

GRBAVICA NA BIS

Petnaest dana posle Berlinala, publika na FEST-u videće ovogodišnjeg dobitnika "Zlatnog medveda", film Grbavica bosansko-hercegovačke rediteljke Jasmile Žbanić.

Radnja filma prati Esmu, samohranu majku, koja živi u Sarajevu sa svojom dvanaestogodišnjom ćerkom. Sara, veruje da je njen otac poginuo herojskom smrću dok je branio prestonicu BiH. Međutim, kada njena škola ponudi besplatno putovanje za učenike koji mogu da donesu potvrdu kojom se dokazuje da su deca ratnog heroja, devojčica počinje da saznaje istinu. Esmu ne može da nabavi traženi dokument i na kraju priznaje da je Sara dete srpskog vojnika koji ju je silovao dok je bila u logoru za ratne zarobljenike...

Uloge majke i kćeri igraju Mirjana Karanović i Luna Mijović, a u podeli su I Emir Hadžihafizbegović, Dejan Aćimović, Bogdan Diklić, Semka Sokolović-Bertok, Ermin Bravo i Jasna Žalica. Film "Grbavica" rađen je u koprodukciji Austrije, BiH, Nemačke i Hrvatske. Pored "Zlatnog medveda" film je u Berlinu dobio još dva priznanja - nagradu Ekumenskog žirija i Nagradu za mir.

Rediteljka filma Grbavica pokloniće se i pred beogradskom publikom u Velikoj dvorani Sava centra 6. marta pre projekcije filma, kada će biti održana domaća premijera ovog filma. Grbavica će biti prikazana kao jedan od filmova "FEST-a na bis". O ostalim repriznim projekcijama koje će biti održane tog dana, odlučiće publika FEST-a svojim interesovanjem. A koji su to filmovi, obavestićemo vas naknadno.

DŽIM DŽARMUŠ: Snimanje filma je poput sexa

Već 25 godina Džim Džarmuš je poznat publici i kritici širom sveta kao jedan od najoriginalnijih i najboljih režisera današnjice. Rečenice koje se najčešće vezuju uz njegovo ime je nezavisan i osoben film o čemu Džarmuš kaže: "Muka mi je od te dve rečenice. Kad god neki režiser snimi film onako kako je on želeo da ga snimi, oni mu nakače te rečenice.

Odjedanput su i filmovi Ves Andersona i Sofije Kopole osobeni. Novinari ne budite lenštine, smislite neku novu rečenicu. Jednostavno mi dođe da uzmem pištolj i pucam kad ih čujem. Te reči se danas koriste u marketinške svrhe da bi se nešto prodalo. "Posle završetka studija engleskog jezika i književnosti na Columbia univerzitetu sredinom 70-tih godina prošlog veka upisuje njujoršku Tisch School of the Arts bez ikakvog pređašnjeg filmskog iskustva. Prvi posao na filmu mu je bio posao asistenta režije na filmu Munja iznad vode-Nikov film Nikolasa Reja i Vim Vendersa 1980. godine.

Dve godine kasnije snima svoj debitantski film Permanent Vacation, čiji je budžet iznosio samo 15.000 dolara. Dve godine kasnije uz pomoć jednog nemačkog producenta koji mu je dozvolio potpunu umetničku kontrolu nad filmom snima Čudnije od raja nastao prema pesmi Screamin' Jay Hawkinsa I Put a Spell On You, za koji osvaja nagradu Zlatna kamera na filmskom festivalu u Kanu te godine. Dve godine kasnije snima kulturni crno-beli film Na udaru zakona u kome su glavne uloge odbeglih robijaša igrali Roberto Benjini, muzičar Tom Vejts i muzičar-glumac Džon Luri koji postaju njegovi stalni saradnici u narednim filmovima. Njegova odlika osim čuvene sede kose po kojoj je mnogima najprepoznatljiviji je i često dodeljivanje glavnih uloga u svojim filmovima poznatim muzičarima. Godine 1989. snima film 'Mystery train' koji je prikazan na FEST-u 1990.

Dve godine kasnije bio je gost FEST-a, zahvaljujući svom prijatelju i poznaniku Emiru Kusturici, a publika je imala prilike da uživa u njegovom omnibus filmu Noć na zemlji, pet priča o taksistima na nekoliko strana sveta - Los Anđelesu, Njujorku, Parizu, Rimu i Helsinkiju, a glavne uloge u filmu igrali su Vinona Rajder, Džina Roulends, Đankarlo Esposito, Rozi Perez, Armin Miler Štal, Beatris Dal, Roberto Benjini i čuveni finski režiseri braća Aki i Mika Kaurismaki. Među njegovim ljubiteljima i poštovaocima, kao i među filmofilima uopšte ovaj film (uz Down by Law) smatra se njegovim najboljim i najomiljenijim filmom.

Narednih godina snima filmove Mrtav čovek sa Džonijem Depom u glavnoj ulozi, dokumentarni film Nil Jang- Godina konja, Ghost Dog- The Way of the Samurai, jednu priču u omnibusu Deset minuta stariji- Truba i Kafa i cigarete. Osim kao scenarista i režiser oprobao se i kao glumac u filmovima Sling Blade Bilija Bob Tortona, Plavi u licu Pola Ostera i Vejna Venga, In the Soup Aleksandera Rokvela i Lenjingradski kauboiji idu u Ameriku Akija Kaurismakija.

Najsrećniji je kada snima filmove i to iskustvo opisuje kao sex: "Pisanje scenarija je kao zavođenje. Snimanje filma je kao sex jer radite sa drugim ljudima, a montiranje filma je kao trudnoća. Premijera je naravno porođaj i film počinje da živi sopstvenim životom. Posle svega toga otići ću još jednom da ga pogledam zajedno sa publikom koja plaća ulaznice koja ne zna da sam u sali i više ga nikada neću gledati ponovo. Muka mi je od svega toga." Sebe smatra diletantom u pozitivnom smislu i delom sub-kulture, a ne mas-kulture i da to utiče na njegov način snimanja filmova.

Kada ga pitate koja mu je najjača osobina kaže tvrdoglavost: "Tvrdoglav sam i moram da se borim. Filmski studiji žele da budu vaš partner i u kreativnom delu rada, zato nalazim sredstva za moje filmove u glavnom u inostranstvu. Ne dozvoljavam da novac piše moja scenarija, ne dozvoljavam njegovo prisustvo na snimanju ili u montaži. Znaete šta svi

ti nezavisni studiji se ponašaju identično kao i oni veliki. Daju vam 500.000 dolara da snimate film i završna verzija mora da bude kako oni kažu".

Džarmušova osobenost i jedinstvenost idu dotle da poseduje negative svih svojih filmova, osim dokumentarnog filma Nil Jang- Godina konja koji je poklonio svom dobrom prijatelju Nilu Jangu, i ne dozvoljava da njegovi filmovi budu nadsinhronizovani u stranim zemljama, već samo titlovani.

PLANINA BROUKBEK

Od režisera Ang Lija, dobitnika Oskara i mnogobrojnih prestižnih nagrada dolazi film Planina Broukbek , dobitnik Zlatnog Lava na Međunarodnom filmskom festivalu u Veneciji 2005. godine. Film je ekranizacija kratke price Eni Prul, dobitnice Pulicerove nagrade, a za veliki ekran adaptirali su je dobitnik Pulicera Leri MekMurtri i Dajana Osana. Smešten u pejzaže Teksasa i Vajominga, film je priča o dvojici mladih muškaraca, farmeru i jahaču rodea, koji se sreću u leto 1963. godine kada započinje njihova dugogodišnja veza puna komplikacija, radosti i tragedije.

Prema rečima Ang Lija, Planina Broukbek je jedna velika američka ljubavna priča.

Istoimena kratka priča Eni Prul prvi put je objavljena u časopisu The New Yorker 1997. godine i osvojila je mnogobrojne nagrade. Dve godine kasnije biva objavljena u zbirci kratkih price Eni Prul Close Range : Wyoming Stories. Dajana Osana je pročitala pricu čim se pojavila 1997. godine i prva reakcija je bila da ju je veoma rastužila. Za svaki slučaj pročitala ju je još jedanput narednog dana i reakcija je bila još jača.

Oboje su odmah napisali pismo Eni Prul na koje je ona odgovorila za nedelju dana. Do kraja 1997. godine scenario za filmsku verziju ove priče bio je napisan. Od tog trenutka počinje njegova osmogodišnja odiseja do velikog ekrana. Sedam godina su pokušavali da ga snime. Različiti režiseri su bili su u opciji da ga režiraju (Gas Van Sent i Džoel Šumajer), nekolicina glumaca je želela glavne uloge u filmu (prvobitno uloge su bile dodeljene Kolinu Farelui i Džo Hartnetu), ali nijedan nije bio spreman da stalno bude na raspolaganju. Krajem 2003. godine u pricu su se umesali Focus Features, Ang Li i Džejs Šejmus i ostalo je istorija.

Snimanje filma je završeno u avgustu 2004. godine, a post produkcija u proleće 2005. Time je završeno osmogodišnje putovanje ove priče na filmsko platno.

FEST VEST

VAŽNO OBAVEŠTENJE - film "Svakodnevne ljubavi" neće biti prikazan na novinarskoj projekciji 25.02.06. u 22:00h, nego će novinarske akreditacije važiti za isti film, istog dana - 25.02. za projekciju u DKC-u u 22:30h.

- - -

Na konferenciji u petak 24. februara gostovaće gospodin Emir Kusturica i gospođica Ana Karina.

- - -

Svi zainteresovani novinari za pojedinačne intervjuje sa gostima FEST-a tokom trajanja Festivala, mogu se prijaviti u Press centru FEST-a u Sava centru, pre konferencije za novinare, za koju su gosti planirani.

- - -

Za projekcije u gradu (Dvorana kulturnog centra, Dom omladine i Jugoslovenska kinoteka), akreditovani novinari mogu podići karte u Press centru.

- - -

PROTOKOL OTVARANJA 34. FEST-a

Svi akreditovani novinari moći će da prisustvuju otvaranju Festivala u petak 24. februara u 19.30 sati u Velikoj dvorani Sava centra. Akreditovani novinari, fotoreporter i kamermani trebalo bi najkasnije u 19.15 da budu ispred Južnog ulaza u Veliku dvoranu. Nakon ceremonije otvaranja, prisutne kolege moraće da napuste salu na istom izlazu.

PRESS propusnice važe za sve termine novinarskih projekcija u Maloj sali Sava centra i za termine od 12, 14.30 i 17 sati u Velikoj dvorani Sava centra.

- - -

Svako dana tokom FEST-a GRAND KAFA poklanja besplatnu kafu akreditovanim novinarima od 14.00 - 17.00 časova u ART KAFEU